

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **CrossCafe Hradec Králové s. r. o., IČO: 01697137**
sídlem Ledecká 2207/19, 323 00 Plzeň
zastoupený advokátkou JUDr. Ivou Horoškovou
sídlem Žižkova 52, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 11. února 2019, č. j. KUKHK-14694/UP/2018/Kd,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Po právní moci tohoto rozsudku bude žalobci vrácen přeplatek na soudním poplatku ve výši 1 000 Kč.

Odůvodnění:

I.

Předmět řízení

1. Předmětnou žalobou žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 11. 2. 2019, č. j. KUKHK-14694/UP/2018/Kd, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 16. 3. 2018, sp. zn. SZ MMHK/203773/2017 ST2/Van.
2. Tímto rozhodnutím Magistrát města Hradec Králové, jako stavební úřad prvního stupně, podle § 122 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), zakázal užívání stavby „Nová stavba kiosku a stavební úpravy spojené se změnou užívání stávajícího kiosku za účelem vzniku občerstvení CrossCafe Drive jako stavby dočasné s dobou trvání do 1. 5. 2026, ulice Koutníkova, Hradec Králové“ na pozemku st. p. č. 766 v katastrálním území Plotiště nad Labem (dále jen „Stavba“ či „předmětná stavba“).

II.

Obsah žaloby

3. Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného, konkrétně tedy rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 11. 2. 2019, č. j. KUKHK-14694/UP/2018/Kd, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, konkrétně tedy rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 16. 2. 2018, sp. zn. SZ MMHK/203773/2017 ST2/Van, pro jejich nezákonnost, kterou dále rozepisuje ve dvou žalobních bodech.
4. Na začátku žaloby žalobce upřesnil, že Magistrát města Hradec Králové vydal dne 27. 3. 2017, pod č. j. SZ MMHK/059837/2017 ST2/Van, společný souhlas, kterým byla umístěna a povolena výše specifikovaná stavba. Žalobce po dokončení předmětné stavby požádal dne 22. 11. 2017 o vydání kolaudačního souhlasu.
5. Stavební úřady obou stupňů o žádosti žalobce o vydání kolaudačního souhlasu rozhodly, jak je uvedeno výše.
6. Prvním žalobním bodem žalobce napadá rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně pro nezákonnost, kterou spatřuje v tom, že došlo k překročení pravomoci správních orgánů při kolaudaci a porušení zásady zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
7. Žalobce se neztotožňuje s názorem žalovaného uvedeným v žalobou napadeném rozhodnutí a totiž, že: *„Závěr stavebního úřadu že Policie České republiky je správním orgánem, jehož vyjádření lze využít při hodnocení otázky, zda užívání záměru splňuje podmínky uvedené v § 119 odst. 2 stavebního zákona, byl v obecné rovině správný. Nelze sice bezvýhradně konstatovat, že toto stanovisko bylo podkladem nezbytným, neboť Policie České republiky v daném případě nebyla dotčeným orgánem příslušným k vydání závazného stanoviska, nicméně s ohledem na povahu věci je zřejmé, že se nepochybně jednalo o podklad rozhodnutí, který byl způsobilý přispět ke správnému a pravdivému zjištění skutkového stavu věci. Ustanovení § 119 odst. 2 stavebního zákona navíc počítá s předložením nejen závazných stanovisek, ale i stanovisek a stavební úřad podle tohoto ustanovení mj. zkoumá, zda stavba byla provedena v souladu se stanovisky dotčených orgánů. Stavební úřad tak dospěl k závěru, že užívání stavby ohrožuje bezpečnost, není v souladu se stanoviskem Policie České republiky a nevyhovuje tak požadavkům § 119 odst. 2 stavebního zákona. V ustanovení § 122 odst. 4 stavebního zákona se uvádí, že je-li na stavbě zjištěn rozpor s podmínkami v § 119 odst. 2 stavebního zákona, stavební úřad kolaudační souhlas nevydává a rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, užívání stavby zakáže.“*

8. Dle názoru žalobce povinnost plynoucí pro stavební úřad z § 119 odst. 2 stavebního zákona (v rozhodném znění, tj. ve znění do 31. 12. 2017) se týká výlučně skutečného provedení povolené Stavby, nikoli hodnocení a zkoumání dalších otázek a vztahů, které předmětem stavebního řízení nebyly, ať již proto, že být vůbec neměly, nebo proto, že je stavební úřad nezkoumal.
9. Kolaudační řízení je samostatnou fází stavebního řízení, která navazuje na povolovací řízení a stavební úřad v rámci kolaudace nemůže nahrazovat, doplňovat či napravovat povolovací řízení nebo v rámci nich vydaná rozhodnutí. Takový postup je možný výlučně formou mimořádných opravných prostředků.
10. Dle názoru žalobce stavební úřad v rámci kolaudace nemůže vydaná povolení fakticky zpochybňovat a už vůbec tak nemůže činit na podkladě nezávazného stanoviska správního orgánu.
11. Názor žalobce potvrzuje i dikce § 122 odst. 4 stavebního zákona v rozhodném znění, ze kterého plyne, že obsahem usnesení o zákazu užívání stavby musí být konstatování závad, které brání bezpečnému užívání stavby a žalobce současně musí mít objektivní možnost odstranit takto vytknuté nedostatky, a to v rámci a na podkladě vydaného stavebního povolení. Takový postup dodržen nebyl a stavební úřad nevytkl v rozhodnutí o zákazu užívání Stavby žádné konkrétní nedostatky, které by žalobce měl či mohl odstranit v rámci řádně povolené stavby.
12. Nadto žalobce zdůraznil, že stanovisko Policie České republiky ze dne 6. 2. 2018, č. j. KRPH-8216-2/ČJ-2018-0500DP, na kterém je postup stavebního úřadu a žalovaného založen, není samo o sobě způsobilé prokázat, že předmětná stavba a její užívání může z materiálního hlediska skutečně ohrozit životy a zdraví osob z hlediska bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. V uvedeném stanovisku je „nebezpečnost“ tvrzena a nikoli prokázána. Správní orgán nemůže stanovisko nekriticky přijmout jako jediný podklad pro vyslovení „nebezpečnosti“ užívání Stavby, a tudíž na něm založit rozhodnutí o zákazu jejího užívání. Takovým postupem by správní orgány obou stupňů zcela rezignovaly na základní zásadu činnosti správních orgánů, tj. zjištění stavu mimo důvodnou pochybnost podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
13. Pokud stavební úřad užívání Stavby zakázal na základě jediného podkladu, kterým bylo nezávazné stanovisko Policie České republiky ze dne 6. 2. 2018, ačkoliv všechny ostatní podklady důležité pro rozhodnutí vyhodnotil kladně a uzavřel, že žalobce doložil soulad provedení Stavby s projektovou dokumentací a s vydaným stavebním povolením a odstranil veškeré další nedostatky vytknuté v rámci kolaudace, jsou obě rozhodnutí z výše uvedených důvodů nezákonná.
14. Druhým žalobním bodem žalobce napadal rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pro překročení jejich pravomoci spočívající v nepřípustném rozšiřování zákonných důvodů pro vydání rozhodnutí o zákazu užívání předmětné stavby.
15. Žalovaný totiž za významnou skutečnost považoval rovněž fakt, že společný souhlas k předmětné stavbě byl zrušen v přezkumném řízení rozhodnutím Magistrátu města Hradec Králové ze dne 18. 6. 2018, č. j. MMHK/099531/2018 ST2/Van, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 2. 2019, č. j. KUKHK-

24668/JUP/2018/Kd. Žalovaný uvedl, že je tak nevýznamné dále spekulovat o možnosti užívání stavby.

16. Dle žalobce však měl stavební úřad před vydáním kolaudačního souhlasu zkoumat mj. zda Stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím o umístění nebo jiným úkonem nahrazujícím územní rozhodnutí a povolení stavby, stavební úřad však nebyl oprávněn posuzovat ani zohledňovat skutečnost, zda později došlo ke zrušení povolení Stavby.
17. Došlo-li k pravomocnému zrušení povolení Stavby, je následný postup správních orgánů upraven zvláštní úpravou stavebního zákona obsaženou v § 129. Nahrazování tohoto postupu v procesu kolaudace je nepřípustné. Stejně tak je nepřípustné rozšiřování zákonných důvodů pro vydání rozhodnutí o zákazu užívání stavby podle § 120 odst. 2 ve spojení s § 119 odst. 2 stavebního zákona v rozhodném znění. Zrušení rozhodnutí o umístění stavby či o jejím povolení není zákonem stanoveným důvodem pro rozhodnutí o zákazu užívání stavby.
18. S ohledem na vše výše uvedené tak žalobce závěrem navrhl, aby byla rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušena pro nezákonnost a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

19. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že v plném rozsahu odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí.
20. Nad rámec výše uvedeného uvedl, že žalobce podal žádost o kolaudační souhlas dne 22. 11. 2017 a ke dni 1. 1. 2018 vstoupil v účinnost zákon č. 225/2017 Sb., kterým se mění stavební zákon a další související zákony. Dle čl. II bodu 11 zákona č. 225/2017 Sb. byl tedy postup ve věci kolaudačního souhlasu veden dle dosavadních právních předpisů, tj. dle stavebního zákona ve znění platném před účinností zákona č. 225/2017 Sb. a předpisů vydaných k jeho provedení.
21. Stavební úřad užívání Stavby zakázal, neboť dospěl k závěru, že její užívání ohrožuje bezpečnost, není v souladu se stanoviskem Policie České republiky a nevyhovuje tak požadavkům § 119 odst. 2 stavebního zákona. Vzhledem k tomu, že zjistil rozpor s podmínkami § 119 odst. 2 stavebního zákona, postupoval podle jeho § 122 odst. 4 a vydal rozhodnutí o zákazu užívání Stavby.
22. Důvody, které stavební úřad k uvedenému závěru vedly, žalovaný v odvolacím řízení důsledně zkoumal a ztotožnil se s nimi, což popsal na str. 4 až 6 odůvodnění žalovaného rozhodnutí. V odvolacím řízení bylo ověřeno, že nastaly důvody pro zákaz užívání stavby popsané v § 122 odst. 4 stavebního zákona a stavebnímu úřadu nezbylo než postupovat dle tohoto ustanovení.

III.

Jednání soudu

23. Jednání ve věci samé proběhlo před krajským soudem dne 18. 2. 2021. Žalovaný se z jednání soudu omluvil, zástupkyně žalobce se dostavila. Zástupkyně žalobce shrnula skutkové souvislosti, které plynou z předmětné věci a věci vedené, a již pravomocně skončené, před zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 62/2019.

24. Zástupkyně žalobce v zásadě zopakovala žalobní body, jak jsou uvedeny výše, odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2020, č. j. 1 As 156/2018 – 52, a navrhla rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

Skutkové a právní závěry krajského soudu

25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu věci ke dni vydání napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 s. ř. s.
26. Z předloženého správního spisu vyplynulo ve vztahu k nyní projednávané věci následující:
27. Dne 22. 11. 2017 podal žalobce žádost o vydání kolaudačního souhlasu na níže uvedenou stavbu (v textu též označenou jako „Stavba“ či „předmětná stavba“).
28. Magistrát města Hradec Králové, odbor stavební, vydal dne 16. 3. 2018 rozhodnutí o zákazu užívání stavby: „Nová stavba kiosku a stavební úpravy spojené se změnou užívání stávajícího kiosku za účelem vzniku občerstvení CrossCafe Drive jako stavby dočasné s dobou trvání do 1. 5. 2026, umístění nových areálových rozvodů vody, kanalizace a elektro“ Hradec Králové, Platiště nad Labem, ulice Koutníková, na pozemku st. p. č. 766 v katastrálním území Platiště nad Labem.
29. Při svém rozhodování stavební úřad vycházel z díkce § 119 odst. 2 stavebního zákona, dne 22. 2. 2018 konal na místě samém kontrolní prohlídku a hodnotil závazná a prostá stanoviska dotčených a dalších správních orgánů, která mu byla předložena žalobcem k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu.
30. Krajská hygienická stanice Královéhradeckého kraje vydala dne 19. 12. 2017, pod č. j. KHSHK37783/2017/HV.HK/Ch, souhlasné závazné stanovisko s užíváním Stavby.
31. Ministerstvo dopravy ve svém sdělení ze dne 31. 1. 2018, zn. 96/2018-910-IPK/2, uvedlo, že není příslušné k vydání stanoviska ke kolaudačnímu souhlasu. Ministerstvo dopravy je dotčeným orgánem ve smyslu § 40 odst. 2 písm. g) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a tak uplatňuje závazné stanovisko v územním a společném územním a stavebním řízení z hlediska řešení dálnic a silnic I. třídy.
32. Magistrát města Hradec Králové vydal dne 11. 12. 2017, pod zn. MMHK/214540/2017 OD1/Pfa, stanovisko, které není koncipováno jako souhlasné nebo nesouhlasné. Ze stanoviska plyne, že v ulici, kde se nachází předmětná stavba, je umístěn chodník vedoucí od křižovatky s ul. Petra Jilemnického podél ul. Koutníkovy při silnici I/35 a končí u objektu čp. 227. Dále pak chodník vede od čp. 210 k ČS PHM „MOL“. V řešeném místě Stavby se chodník nenachází, avšak chodci tyto plochy dlouhodobě využívají pro spojení obou uvedených částí chodníku. Nebude-li tento průchod zachován, budou muset chodci užít frekventovanou silnici I/35, což není v pořádku z hlediska silničního provozu. Projektová dokumentace k předmětné stavbě neobsahuje dopravní část včetně řešení pohybu chodců mezi stávajícími chodníky. Vzhledem k uvedenému nemůže správní orgán posoudit ani rozhledové poměry na chodnících, kde vybudováním nového objektu

mohlo dojít ke změně těchto parametrů. Předmětná stavba může mít vliv na bezpečnost a plynulost provozu na přilehlé komunikaci ul. Koutníková (silnice I/35) a velmi pravděpodobně dojde ke změně rozhledových poměrů na stávajících sjezdech. Dotčeným orgánem, který je příslušný k uplatnění stanoviska k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu, je Policie České republiky.

33. Policie České republiky, Krajské ředitelství Královéhradeckého kraje, odbor služby dopravní policie, vydala dne 6. 2. 2018, pod č. j. KRPH-8216-2/ČJ-2018-0500DP, nesouhlasné stanovisko s vydáním kolaudačního souhlasu pro předmětnou stavbu. Policie České republiky vystupovala jako orgán státní správy ve věcech bezpečnosti a plynulosti provozu na silnicích I. třídy na území Královéhradeckého kraje ve smyslu § 1 zákona č. 12/1997 Sb., o bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, ve znění pozdějších předpisů, a ve smyslu § 124 odst. 9 písm. e) zákona č. 361/2000 Sb., a § 2 zákona č. 273/2008 Sb. Zásadní nedostatek předmětné stavby stran bezpečnosti a plynulosti silničního provozu spatřuje v rozporu s § 13 vyhlášky č. 104/1997 Sb., dle kterého musí být předmětná stavba napojena na silnici a připojena pomocí odbočovacího a připojovacího pruhu. Taktéž nejsou v rámci stavby řešena parkovací stání, respektive není zajištěna dostatečná kapacita plochy pro vozidla čekající na odbavení, a to i ve vazbě na to, že již odbavená vozidla nebudou moci ihned vyjet na silnici I/35. Vozidla by tak musela vyčkávat na odbočení k předmětné stavbě v pravém jízdním pruhu silnice I/35.
34. Žalobce podal proti výše specifikovanému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dne 5. 4. 2018 řádné a včasné odvolání. K odvolání žalobce se věci zabýval žalovaný, který rozhodnutím ze dne 11. 2. 2019, č. j. KUKHK-14694/UP/2018/Kd, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 16. 3. 2018, sp. zn. SZ MMHK/203773/2017 ST2/Van. Žalovaný nad rámec obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně poukázal i na v mezidobí vyvstalou skutečnost, tj. že došlo ke zrušení společného souhlasu k předmětné stavbě v přezkumném řízení.
35. Usnesením ze dne 15. 11. 2017, sp. zn. SZ MMHK 199015/2017 ST21/Van, zahájil Magistrát města Hradec Králové jako stavební úřad dle § 46 správního řádu z moci úřední přezkumné řízení, jehož předmětem byl výše specifikovaný společný souhlas. Řízení z moci úřední bylo zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkům dle § 27 odst. 1 správního řádu, v daném případě tak bylo řízení zahájeno dnem 22. 11. 2017, tedy dnem doručení uvedeného usnesení žalobci. Přezkumné řízení bylo zakončeno rozhodnutím Magistrátu města Hradec Králové ze dne 18. 6. 2018, sp. zn. SZ MMHK/199015/2017 ST2/Van, kterým byl podle § 97 odst. 3 správního řádu zrušen společný souhlas.
36. V přezkumném řízení byl podle § 96 odst. 2 správního řádu posuzován soulad společného souhlasu s právními předpisy a skutkovými okolnostmi v době jeho vydání. Stavební úřad se v přezkumném řízení zabýval zejména tím, že Stavba nebyla projektantem řádně posouzena z hlediska řešení dopravy ve vztahu k příslušným právním předpisům a nebylo tak naplněno ustanovení § 76 odst. 1 stavebního zákona, a to z hlediska ochrany důležitých zájmů (bezpečnost a plynulost silničního provozu). V podrobnostech krajský soud na tomto místě odkazuje na str. 2 – 4 rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 18. 6. 2018, sp. zn. SZ MMHK/199015/2017 ST2/Van. Důvodem pro vydání zrušujícího rozhodnutí, jak je výše specifikováno, byla skutečnost, že vydáním společného souhlasu ke stavebnímu záměru byl porušen právní předpis. Jedná se o § 90 písm. c) stavebního zákona, který bezprostředně souvisí s § 23

- odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, týkající se bezpečného a plynulého dopravního napojení předmětné stavby. V přezkumném řízení vyplynulo, že provozovna občerstvení neřeší napojení na komunikaci. Pro Stavbu tak mělo být vedeno územní řízení podle § 90 písm. d) stavebního zákona, tudíž neměl být vydáván územní souhlas.
37. Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 2. 2019, č. j. KUKHK-24668/UP/2018/Kd, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 18. 6. 2018, sp. zn. SZ MMHK/199015/2017 ST2/Van.
38. Podle § 119 odst. 2 stavebního zákona ve znění platném a účinném do 31. 12. 2017, stavební úřad při uvádění stavby do užívání zkoumá, zda stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím o umístění nebo jiným úkonem nahrazujícím územní rozhodnutí a povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, v souladu se stanovisky nebo závaznými stanovisky, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů, byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů, a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí.
39. Podle § 122 odst. 4 stavebního zákona ve znění platném a účinném do 31. 12. 2017, jsou-li na stavbě zjištěny závady bránící jejímu bezpečnému užívání nebo rozpor s podmínkami § 119 odst. 2, stavební úřad kolaudační souhlas nevydává a rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, užívání stavby zakáže; účastníkem řízení je stavebník, vlastník stavby, popřípadě budoucí uživatel stavby. Odvolání proti rozhodnutí nemá odkladný účinek. Stavebník oznámí písemně odstranění nedostatků stavebnímu úřadu, který po ověření, že oznámení odpovídá skutečnosti, vydá kolaudační souhlas do 15 dnů ode dne, kdy mu došlo oznámení stavebníka.
40. Pokud jde o samotné právní hodnocení věci, krajský soud dále vypořádá žalobcem vznesené žalobní námitky, jak jsou podrobně rozepsány výše.
41. Krajský soud v této souvislosti neodhlíží od skutečnosti, že ve věci nastalo nejspíše pochybení v řízení o vydání společného souhlasu k předmětné stavbě ve smyslu § 96a stavebního zákona, a totiž, že záměr nebyl vyhodnocen tak, že jde o stavbu, ke které je nutné konat územní řízení podle § 90 písm. d) stavebního zákona, v rámci kterého by bylo nutné předložit závazné stanovisko Ministerstva dopravy a stanovisko Policie České republiky s ohledem na požadavky stanovené vyhláškou č. 501/2006 Sb.
42. V nyní projednávané věci však výše uvedené neznamená, že by postup správního orgánu prvního stupně a žalovaného v řízení o vydání kolaudačního souhlasu spočívající ve vyžádání si dalších podkladů, např. nezávazného stanoviska Policie České republiky, znamenal překročení pravomoci správních orgánů.
43. Správní orgán prvního stupně musel zkoumat, zda jsou splněny podmínky výše citovaného § 119 odst. 2 stavebního zákona, mj. zda skutečné provedení Stavby či její užívání nebudou ohrožovat život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí. Pokud dospěl k závěru, že nikoli, bylo na místě postupovat dle § 122 odst. 4 stavebního zákona a prvním úkonem ve věci rozhodnout o zákazu užívání Stavby.

44. Sám stavební zákon v dikci § 122 odst. 4 propůjčuje výše uvedenému postupu, respektive výsledku tohoto postupu, formu rozhodnutí, na kterou se s ohledem na dikci § 1 odst. 2 správního řádu vztahuje jeho část II. a III. (bez dalšího pak § 1 – § 8 správního řádu). Stavební úřad tedy veden zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu a s tím souvisejícími ustanoveními § 50 a § 51 správního řádu pracoval se stanovisky, která jsou podrobně uvedena výše, a která byla podklady pro rozhodnutí.
45. Na tomto místě krajský soud zdůrazňuje, že není pravdivé tvrzení žalobce, že stavební úřad vyšel pouze z jediného negativního podkladu (stanoviska Policie České republiky) a na jeho základě rozhodl o zákazu užívání stavby. Stavební úřad hodnotil nashromážděné podklady jednotlivě a ve vzájemných souvislostech, to vše s ohledem na vlastní poznatky vzešlé z kontrolní prohlídky na místě samém. Pokud jde o onu bezpečnost skutečného provedení a užívání předmětné stavby, je nutné zohlednit obsahy dvou stanovisek, konkrétně stanoviska Magistrátu města Hradec Králové ze dne 11. 12. 2017, zn. MMHK/214540/2017 OD1/Pfa, v korelaci s nesouhlasným stanoviskem Policie České republiky, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje, odboru služby dopravní policie, ze dne 6. 2. 2018, č. j. KRPH-8216-2/ČJ-2018-0500DP. Oba uvedené podklady, jejichž obsah je konkrétně rozepsán výše, totiž deklarují reálnou nebezpečnost skutečného provedení a užívání předmětné stavby.
46. Skutečnost, že stanovisko Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje je dáno jako souhlasné, nemůže mít na výše uvedený závěr vliv, neboť toto se nevztahuje k problematice dopravního napojení na silnici I/35 a s tím související otázky bezpečnosti užívání předmětné stavby. Stejně tak není rozhodující vyjádření Ministerstva dopravy ze dne 31. 1. 2018, zn. 96/2018-910-IPK/2, ze kterého plyne, že Ministerstvo dopravy je dotčeným orgánem pouze ve fázi územního řízení a tam mělo být osloveno s žádostí o vydání závazného stanoviska (okolnosti, proč tomu tak nebylo, již byly uvedeny výše).
47. Krajský soud tak dospívá k závěru, že povinností stavebního úřadu (a v návaznosti na § 89 odst. 2 správního řádu) i žalovaného bylo, zabývat se tím, zda předmětná stavba stran požadavku na vydání kolaudačního souhlasu vyhovuje požadavkům stanoveným v § 119 odst. 2 stavebního zákona. Správní orgány obou stupňů se danou otázkou zabývaly detailně (na tomto místě krajský soud odkazuje na obsah rozhodnutí správních orgánů obou stupňů) a v souladu se zákonem, respektive v souladu s pravomocí jím zákonem svěřenou.
48. Nad rámec výše uvedeného krajský soud dodává, že sám žalobce další důkazní návrhy či podklady k provedení před správními orgány nenavrhoval, pouze se omezil na konstatování, že ty provedené a obstarané správním orgánem prvního stupně jsou nedostatečné pro závěr o tom, že reálné provedení a užívání Stavby je nebezpečné, respektive nesplňuje podmínky uvedené v § 119 odst. 2 stavebního zákona.
49. Žalobce dále tvrdil, že dle § 122 odst. 4 stavebního zákona musí být obsahem rozhodnutí o zákazu užívání Stavby konstatování závad, které brání jejímu bezpečnému užívání a žalobce současně musí mít objektivní možnost odstranit takto vytknuté nedostatky, a to v rámci a na podkladě vydaného stavebního povolení. Takový postup ale dle názoru žalobce dodržen nebyl a stavební úřad nevytkl v rozhodnutí o zákazu užívání Stavby žádné konkrétní nedostatky, které by žalobce měl či mohl odstranit v rámci řádně povolené Stavby.

50. K výše uvedenému krajský soud uvádí, že zákon neukládá stavebnímu úřadu povinnost zahrnout do výrokové části rozhodnutí konkrétní nedostatky stavby, tyto však zcela jasně plynou z obsahu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Stejně tak není možné tvrdit, že zjištěný nedostatek musí být objektivně odstranitelný, pokud tomu tak není a není možné dosáhnout původně zamýšleného cíle, je možné zabývat se pochybením toho kterého odpovědného orgánu (subjektu) například civilněprávní cestou.
51. Krajský soud tedy shledává, že první žalobní námitka žalobce je bez dalšího nedůvodná.
52. Druhou žalobní námitkou žalobce napadal rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pro překročení jejich pravomoci spočívající v nepřípustném rozšiřování zákonných důvodů pro vydání rozhodnutí o zákazu užívání předmětné stavby.
53. Žalovaný za významnou skutečnost považoval rovněž fakt, že společný souhlas k předmětné stavbě byl zrušen v přezkumném řízení rozhodnutím Magistrátu města Hradec Králové ze dne 18. 6. 2018, č. j. MMHK/099531/2018 ST2/Van, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 2. 2019, č. j. KUKHK-24668/JUP/2018/Kd. Žalovaný uvedl, že je tak nevýznamné dále spekulovat o možnosti užívání stavby.
54. Dle žalobce však měl stavební úřad před vydáním kolaudačního souhlasu zkoumat mj., zda Stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím o umístění nebo jiným úkonem nahrazujícím územní rozhodnutí a povolení stavby, stavební úřad však nebyl oprávněn posuzovat ani zohledňovat skutečnost, zda později došlo ke zrušení povolení Stavby.
55. Výše uvedená argumentace žalobce není správná. Žalovaný zcela správně přihlédl ke skutečnosti, že v době jeho rozhodování došlo ke zrušení společného souhlasu na předmětnou stavbu, neboť tím pádem již nebylo možné zkoumat splnění podmínek v § 119 odst. 2 stavebního zákona. Nebylo tedy možné zkoumat, zda Stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím o umístění stavby nebo jiným úkonem nahrazujícím územní rozhodnutí a povolení stavby, neboť takové rozhodnutí (respektive souhlas jako jiný akt/úkon správních orgánů) již neexistovalo.
56. Stejně tak není pravdivé tvrzení žalobce, že došlo-li k pravomocnému zrušení povolení Stavby, je následný postup správních orgánů upraven zvláštní úpravou stavebního zákona, obsaženou v § 129 stavebního zákona. Ustanovení § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona je aplikovatelné v případě, kdy vlastníku nebo stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené podle rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, bylo toto pravomocně zrušeno, a stavba nebyla povolena v opakovaném stavebním řízení.
57. Na tomto místě však krajský soud považuje za nutné připomenout, že před zdejším soudem byla pod sp. zn. 30 A 61/2019 rozhodována rovněž věc žaloby žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2019, č. j. KUKHK-24668/UP/2018/Kd, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové, kterým uvedený správní orgán zrušil společný souhlas Magistrátu města Hradec Králové ze dne 27. 3. 2017, č. j. SZ MMHK/059837/2017 ST2/Van, a to v přezkumném řízení zahájeném usnesením Magistrátu města Hradec Králové ze dne 15. 11. 2017. O této žalobě bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 1. 2021, č. j. 30 A 62/2019 - 78, tak, že obě rozhodnutí správních orgánů byla pro těžké procesní pochybení zrušena.

58. To však nic nemění na tom, že skutečné provedení a užívání předmětné stavby, ke které v tuto chvíli opět existuje společný souhlas, neodpovídá podmínkám vyjádřeným v § 119 odst. 2 stavebního zákona. Žalobce se může pokusit tyto nedostatky odstranit a následně se opětovně obrátit na stavební úřad dle § 122 odst. 4 stavebního zákona.
59. Nad rámec výše uvedeného krajský soud považuje za nutné vypořádat se s judikaturou, na kterou odkazovala zástupkyně žalobce u jednání soudu dne 18. 2. 2021, konkrétně s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2020, č. j. 1 As 156/2018 – 54. Uváděným rozsudkem Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze s tím, že soud měl vzít v žalobě proti kolaudačnímu souhlasu v potaz pozdější zrušení společného rozhodnutí, na které napadený kolaudační souhlas navazoval. Uvedený závěr plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017 - 88, ve věci Peklo na Čertovině, kde rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že v řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí správního orgánu soud zohlední k žalobní námitce zrušení nebo změnu podmiňujícího rozhodnutí správního orgánu, přestože ke zrušení nebo změně došlo po vydání napadeného (podmíněného) rozhodnutí správního orgánu.
60. Ve věci vedené před Nejvyšším správním soudem pod č. j. 1 As 156/2018 – 54, bylo zrušeno společné rozhodnutí – rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení – které bylo podmiňujícím vydání tam napadeného kolaudačního souhlasu. Pokud společné rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení neexistuje (bylo zrušeno), není možné kolaudační souhlas vydat.
61. Krajský soud zdůrazňuje, že výše popisovaná věc se podstatně skutkově odlišuje od věci nyní projednávané, neboť v předmětné věci nedošlo k vydání kolaudačního souhlasu z důvodů výše popsanych, zejména z důvodu nebezpečnosti provozování a užívání stavby. Došlo k vydání rozhodnutí o zákazu užívání stavby ve smyslu § 122 odst. 4 stavebního zákona v rozhodném znění. Není zde tedy vydaný kolaudační souhlas, který by bylo nutno zrušit s ohledem na skutečnost, že nemá oporu ve zrušeném společném rozhodnutí o umístění stavby a povolení stavby.
62. Nic na výše uvedeném závěru nemůže změnit ani skutečnost, že společný souhlas o umístění stavby a povolení stavby „obživl“ díky zrušujícímu rozsudku zdejšího soudu vydanému pod sp. zn. 30 A 62/2019. Žalobce se tedy v zásadě ocitá na začátku kolaudačního procesu, neboť se může opětovně obrátit na stavební úřad postupem, který předvídá § 122 odst. 4 stavebního zákona ve znění platném a účinném do 31. 12. 2017, jak je ostatně již podrobně uvedeno výše.
63. S ohledem na vše shora uvedené tak krajskému soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

64. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.
65. Výrokem III. rozsudku krajský soud rozhodl dle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení přeplatku na soudním poplatku zaplaceném žalobcem ve výši 1 000 Kč. Žalobce byl vyzván usnesením

krajského soudu ze dne 15. 4. 2019, č. j. 30 A 62/2019 – 14, k zaplacení soudního poplatku ve výši 3 000 Kč dle položky 18 bodu 2 písmene a) Sazebníku, jako přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb. Žalobce však dne 25. 4. 2019 složil na účet Krajského soudu v Hradci Králové částky 3 000 Kč a 1 000 Kč. Vznikl mu tak přeplatek na soudním poplatku, který bylo nutno žalobci vrátit.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 18. února 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu